

Sheila O'Flanagan

*Dragoste la
prima vedere*

Traducere: OCTAV CIUCĂ

**EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

O'FLANAGAN, SHEILA

Dragoste la prima vedere / Sheila O'Flanagan; trad.:

Octav Ciucă - București: Orizonturi, 2004

ISBN 973-9342-88-4

I. Ciucă, Octav (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TOO GOOD TO BE TRUE

Copyright © 2001 by Sheila O'Flanagan

Copyright © 2004 by Editura LUCEAFĂRUL for the Romanian edition.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin **Editurii LUCEAFĂRUL**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,

Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,

e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**

Pitești, B-dul N. Bălcescu, nr. 93

Tel.: 0248 22 12 75; Fax: 0248 22 13 48

E-mail: tiparg@geostar.ro

1

Clary Sage

*Un ulei volatil cu o aromă caldă de nuci; are proprietăți
euforice care induc o senzație de bine*

Înșind pe bulevardul West 34, Carey Browne se opri surprinsă. Nu că ar fi avut de ce, îi spuse ea lui Ben, aflat lângă ea, încărcat cu vreo șase sacoșe de la Macy grație freneziei cumpărăturilor căreia ea îi cedase în ultimul moment; relatările de la Meteo Channel din seara precedentă avertizau asupra unui front devastator ce se apropia dinspre Midwest, vorbind și de probabilitatea unei ninsori pe Coasta de Est. Totuși, în ciuda aerului pișcător de dimineață ce le transformase respirația în mici norișori suspendați în momentul în care părăsiseră hotelul, mai bine de o oră în urmă, când au intrat în magazin, nu exista nici un semn că va ninge. Acum, însă, cădeau o mulțime de fulgi mari și grei, acoperind deja trotuarele cu un strat de cel puțin trei centimetri.

– Scuze, zise Ben, care îi spusese că cei de la Meteo Channel nu o nimeresc întotdeauna și că viscoalele de ianuarie cel mai adesea se potolesc de la sine. Voiam să fiu optimist.

Ea îl luă de braț și se strânse mai aproape de haina lui de piele îmblănită.

– Nu contează, spuse ea. Se încruntă însă la gândul că, dacă va continua să ningă în același ritm, era aproape sigur că zborul lor va fi decalat. Își făcu repede un calcul, sperând că va reuși să ajungă în Dublin la timp pentru a intra în tura

5

din ziua următoare chiar dacă zborul va întârzia. În cel mai rău caz, putea telefona, anunțând că va întârzia, pentru ca ei să aibă răgazul să apeleze la altcineva care să-i țină locul. Însă prefera să nu sune în Irlanda fiindcă asta ar însemna să le povestească tot ce se întâmplase în ultimele zile și ea nu se simțea încă pregătită. În plus, nu dorea să le povestească la telefon.

– Ar trebui să ne rezervăm ceva mai mult timp pentru a ajunge la aeroport, îi spuse ea lui Ben, grăbind pasul, cu sacoșele lovindu-li-se de picioare. N-am avut niciodată parte de viscol aici, însă de fiecare dată când ninge în Dublin zborurile se amână.

– Încerc să fiu cât se poate de optimist pentru că tu vezi mereu partea întunecată a lucrurilor. Îi zîmbi. Pun pariu pe ce vrei că o să plecăm la timp.

– Crezi? Vocea ei cra amuzată și în același timp suna provocator.

– Absolut.

– Pe cât?

– Pe cinci dolari, zise el. E tot ce mai am după ce m-ai „curățat” în magazin.

Ea îi aruncă o privire pocăită și clipi mărunț cu ochii ei căprui.

– Nu m-am putut abține. Reducerile erau atât de atrăgătoare, încît practic lucrurile alea cereau să fie cumpărate.

– Da, știu, răspuse el. Dar să-ți golești ambele carduri și să cheltuiești tot ce ai cash...

– Hai, lasă, ripostă ea. N-am cheltuit azi totul.

El rîse.

– Știu, știu. New York, Las Vegas, New York... o fată n-are încotro. Și, adăugă el, au mai apărut și cîteva cheltuieli neprevăzute.

Își aruncă brațele în jurul lui și îl sărută apăsător pe buze.

– Ador cheltuielile neprevăzute, murmură ea. Iar pe tine te iubesc mult, mult, mult.

– Și eu te iubesc, răspuse el.

– Sigur? șopti ea.

– Bineînțeles că sigur.

– Neîndoielnic?

– În viața mea nu am fost mai sigur de ceva, zise el, îndepărtînd fulgii ce se topeau pe buclele castanii care-i încadrau chipul și pe ochelarii micuți, cu rame negre. Ești o femeie minunată și nu încapе vorbă că la întoarcere vei fi cea mai cochetă femeie din oraș. Cum să nu te iubesc?

– Nu vreau să consideri că am făcut o greșeală teribilă, răspuse ea. Și-mi pare rău pentru cumpărături. Serios.

El îi zîmbi.

– Nu consider că am făcut o greșeală teribilă – cel puțin am păstrat secret numărul cardului meu!

– Așa crezi?

– Sper.

– Dacă m-ai iubi cu adevărat, mi-ai spune numărul cardului tău, îl tachină ea zîmbindu-i.

– Aș vrea să cred că dragostea noastră este mai presus de bani, spuse el sever. Totuși, ar fi mai bine să te țin departe de tentația magazinelor. În plus, ar trebui să ne grăbim dacă vrei să ne facem bagajele și să plecăm mai devreme decît am stabilit inițial.

Îi înconjură talia cu brațul și se grăbiră înapoi spre Penn Station și hotel. O puzderie de oaspeți și bagajele lor umpleau holul principal al hotelului, iar aglomerația sporea pe măsură ce nou-veniții apăreau de pe străzile înzăpezite, scuturîndu-și fulgii mari de pe umeri și bătînd din picioarele înghețate.

Carey aruncă o privire către mulțimea adunată, remarcînd: – Ce bine ar fi să apară acum mașina noastră. N-avem nici o șansă să prindem un taxi în aglomerația asta.

– Iar ești pesimistă, replică Ben voios. N-ai de ce să-ți faci probleme, am situația sub control.

– Eroul meu! Îl privi cu o admirație ironică.

– Ceea ce nu controlez este situația bagajelor, o informă el. Trebuie să îngrămădim totul în valize și am senzația că

dispunem de un spațiu limitat și o cantitate nelimitată de cumpărături care trebuie să încapă în el.

Strîmbîndu-se iar la el, îl urmă la lifturi. Ben apăsa butonul pentru etajul 36, iar cînd liftul se puse în mișcare, ea își sprijini capul pe umărul lui.

– Încă nu-mi vine să cred, murmură ea. Înălță capul și îl privi în ochi. Credeam cînd eram în Vegas și cînd se întîmpla totul, dar acum, cînd ne pregătim să ne întoarcem acasă, nu-mi mai pare adevărat.

– E foarte adevărat, zise Ben. Să nu-ți închipui vreo secundă că poți să scapi.

– Nu-mi închipui. Se întoarse și-l sărută din nou. Și nici nu vreau să scap.

Liftul se opri la etajul 21, dar cele două persoane care îl chemaseră au decis să nu-i întrerupă pe cei ce-l ocupau deja. Carey și Ben erau oricum prea absorbiți să se sărute pentru a-i observa.

– Ai făcut-o vreodată într-un lift? o întrebă după ce ușile se închiseră la loc.

– Nu.

– Ai vrea?

Carey chicoti.

– Sigur că aș vrea, dar am senzația că vom ajunge la etajul 36 înainte să apucăm să facem ceva. Nu crezi?

– Da, admise el. Deși, să știi că pot fi foarte rapid.

– Nu știi dacă asta e o chestie bună! Rîsul ei emana căldură și fericire și își lipi nasul de gîtul lui.

Liftul se opri și semnalul de avertizare îi informă că ajunseseră la destinație.

– Asta e, spuse Carey aranjîndu-și haina. Poate altă dată.

– În avion, îi sugeră Ben. Chestia aia cu Clubul celor de la zece mii de metri. Ai făcut așa ceva vreodată?

– Dar tu ce fel de viață sexuală crezi c-am avut? întrebă ea. Pentru Dumnezeu, am învățat la o școală de maici.

– Fetele de internat! suspină el. Arătați atît de solemne în uniformele alea, dar toți știm ce vulpițe erați de fapt.

Dîndu-i un ghiont în spate, îl urmă de-a lungul coridorului îngust către cameră. Ben deschise ușa, iar imaginea bagajelor deja pregătite îi făcu pe amîndoi să mormăie nemulțumiți.

– N-o să reușim niciodată să înghesuim și chestiile astea în valize, se plînsese ea aruncînd privirea spre sacoșele de la Macy. De ce nu m-ai oprit?

– Am încercat, te asigur, dar parcă erai posedată.

– Prostii, se rățoi ea, întinzîndu-se pe pat.

– Nu face asta, spuse Ben.

– Ce anume?

– Nu te ține de șotii, îi zise el. Mă distragi de la ceea ce am de făcut.

– Scuze, replică ea, deși tonul exprima contrariul. Cred că n-ar trebui să te distrag, fiindcă dacă pierdem avionul ăla nenorocit mă vor concedia cînd vom ajunge acasă.

– Nu-l vom pierde. Va pleca la timp și nu vei fi concediată, o asigură Ben. Oricum, mi-ai zis că există mereu cineva care te poate înlocui.

– Există, zise ea, dar nu vreau să-i dezamăgesc. Sîntem o echipă, știi?

– Știu. O sărută pe nas. E bine de știut că dincolo de năuceala asta se ascunde un adult responsabil.

– A, da?

– Păi... Ben rîse, apoi mormăi cînd ea îl prinse de betelia blugilor. Totuși, cred că nu avem suficient timp să...

– Bineînțeles că avem, îl întrerupse ea. Acum m-am pornit și nu vreau să se termine.

– Nu se va termina, îi promise el. Știi că este abia începutul.

Limuzina pe care o comandase Ben pentru a-i duce la aeroport scotea un timp mult mai bun decît se așteptaseră cei doi. Însă ninsoarea era din ce în ce mai puternică, iar pe marginea drumului se adunaseră troiene mari și albe. Șoferul părăsi autostrada și o luă prin suburbii, spunîndu-le că așa vor ajunge mai repede, dar Ben era cam sceptic.

– Nu sînt convinsă că vreau să ajungem mai repede, murmură Carey. Este prima și probabil ultima dată cînd merg într-o limuzină. Aș putea cel puțin să savurez experiența. Se întinse pe banchetă și își puse picioarele în poala lui Ben. Îți mulțumesc că mi-ai făcut o asemenea surpriză. Credeam că va fi o mașină obișnuită. Îi zîmbi. Și știu că ar trebui, probabil, să facem tot soiul de chestii sexy aici în spate, însă m-ai epuizat complet. În schimb, mi-ar face plăcere un mic masaj la tălpi. M-a istovit plimbarea de azi-dimineață.

Ben îi scoase cu grijă cizmuluțele cafenii de piele și începu să-i maseze tălpile.

– Cred că o să te păstrez, oftă ea de plăcere. Sînt aproape sigură.

Cînd au ajuns la aeroport, au descoperit că mai aveau destul timp. Ben i-a dat un bacșiș generos șoferului și a urmat-o pe Carey către punctul de control al bagajelor. După spusele funcționarului, decolările se încadrau în continuare în orar.

– Încă nu s-au anunțat întîrzieri, spuse el voios, înmîinîndu-le taloanele de îmbarcare.

– Vezi, zise Ben, nu era necesar tot pesimismul de mai adineauri. Cred că, în subconștient, ai vrea să mai rămînem puțin. De-asta sperî să se înrăutățească vremea.

– Termină, ripostă ea, prietenește. Pariul de cinci dolari rămîne în picioare.

Au băut cafea și au mîncat gogoși, după care s-au îndreptat către poarta la care se formase deja o coadă. S-au așezat unul lîngă altul, iar Carey s-a apucat să răsfoiască un exemplar din *Vanity Fair*, în timp ce Ben citea *USA Today*. Le atrase atenția un mic grup de stewarzi și stewardese care trecură prin dreptul porții.

– Scoate banii, spuse Ben.

– Trebuie să plece la timp, insistă Carey. Faptul că apare echipajul nu înseamnă nimic.

– Luăm o marjă de eroare de cincisprezece minute față de ora menționată pe bilete, nu?

– A, bine, rîse ea.

– Încă pot să cîștig, spuse Ben, privindu-și ceasul.

Cinci minute mai tîrziu s-a anunțat zborul. Carey a întreat-o pe stewardesa care aduna taloanele de îmbarcare dacă este într-adevăr posibil ca avionul să decoleze la ora stabilită.

– Desigur, răspuse aceasta cu un aer încrezător.

Carey ridică din umeri și îl urmă pe Ben către avion, mușcîndu-și buza inferioară. Chiar nu dorea să rateze tura de a doua zi. Dacă zborul respecta orarul, ar trebui să ajungă pe aeroportul din Dublin la șase dimineața. Se gîndise că va avea destul timp să sosească acasă, să doarmă cîteva ore și să ajungă la centrul de coordonare a traficului aerian, unde lucra, pînă la ora două. Știa că poate să doarmă și în timpul zborului, dar nu era același lucru. Urmîndu-l pe Ben pe interval, hotărî că, în cazul unei întîrzieri majore, o să-l roage pe căpitan să-i informeze pe cei din Dublin. Nu o va refuza.

Și-au găsit locurile, și-au pus bagajele de mîină (precum și o sacoșă de la Macy plină ochi, al cărei conținut nu mai încăpuse în restul valizelor) în caseta de deasupra scaunelor, apoi s-au așezat și Ben a aruncat o privire pe hublou.

Un avion Delta venise la aterizare și rula pe pistă.

– Vezi? spuse Ben triumfător. Pun pariu că ăsta a aterizat conform programului.

Carey ridică din umeri.

– Vor fi nevoiți să ne dezșăpezească, zise ea. Iar asta durează douăzeci de minute.

– Timpul de dezșăpezire nu se pune, replică Ben. Se ia în considerare doar momentul în care am plecat din dreptul locului de îmbarcare.

Carey își țuguî buzele.

– OK, OK. Dar numai fiindcă ți-ai dat toți banii pe limuzina aia. Se strîmbă la el. Mi-a plăcut mult, te asigur.

El îi zîmbi, apoi o privi cu un aer serios.

– Iar eu te iubesc.

– Știu, șopti ea. Și eu te iubesc.

– Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul.

Amîndoi se așezară mai bine în scaune.

– Din păcate, avem vești proaste. Vremea se înrăutățește și trebuie să așteptăm un timp aterizarea unui alt aparat înainte de a primi permisiunea de decolare. Sîntem al treilea avion la rînd pentru dezvăpezire în acest moment; așa că se pare că va trebui să așteptăm. Ne cerem scuze pentru întîrziere, vom încerca să o reducem pe cît posibil.

Carey se întoarce către Ben cu un aer triumfător.

– Cinci dolari.

– La naiba, spuse el. Întotdeauna o să ai dreptate în ultima clipă?

– Întotdeauna, răspuse ea cu convingere.

– Grozav. Înminîndu-i hîrtia de cinci dolari, Ben oftă. Încep să mă întreb de ce m-am băgat în chestia asta.

O oră mai tîrziu, căpitanul anunță ceea ce Carey anticipase și de ceea ce se temuse totodată. Din cauza ninsorii abundente, aeroportul se închisese. Era posibil ca zborurile să fie reluate în două-trei ore.

– Trei ore! Ben o privi pe Carey înspăimîntat. N-am chef să-mi mai petrec încă trei ore în aeroport.

– N-ai să ți le petreci în aeroport, îi răspuse ea. Nu ne dau jos din avion.

– Glumești.

Ea clătină din cap.

– O dată îmbarcați, nu mai putem coborî.

– Dar dacă fac tromboză? întrebă Ben. Nu pot să mai stau trei ore înghesuit în scaunul ăsta.

Carey zîmbi.

– Așa-ți trebuie dacă ai un metru optzeci. Și n-o să faci tromboză doar pentru că stai pe scaun. Habar n-aveam că ești ipohondru!

– Nu sînt ipohondru, replică el indignat, ci doar înghesuit.

– Știu, admise ea, și te înțeleg. Nici eu nu vreau să stau aici.

O privi.

– Ce-o să faci cu serviciul?

Ea ridică din umeri.

– Vom trăi și vom vedea. M-am gîndit să-i rog să-i anunțe pe cei din Dublin că voi întîrzia, dar dacă plecăm într-adevăr peste trei ore, pot ajunge la timp.

– O să fii epuizată.

– Nici o problemă.

– Nu trebuie să fii în stare fizică excelentă tot timpul? o întrebă el. În fond, de tine depind viețile oamenilor.

– Ia mai taci! Îi zîmbi. Eu sînt merou în vîrf de formă fizică.

– Asta așa e, încuviință el dînd din cap. Mi-ai dovedit-o în ultimele zile. În plus, așa mi s-a părut din momentul în care te-am văzut prima dată.

– Ba nu. Credeai că am să vomit.

– Nu atunci te-am văzut prima dată, zise el. Prima dată a fost în sala de așteptare de la Plecări din Dublin. Citeai ziarul și arătai splendid. Ai un profil grozav. Abia în avion am crezut că o să vomîți.

– Încă nu sînt sigură că ăsta n-a fost decît un pretext ca să mă iei pe după umeri, zise ea. Oricum n-aș fi vomat.

– Erai cam verde, te asigur.

Ochii ei străluciră.

– Mă bucur că nu mi s-a făcut rău ca să fii nevoit să-ți pui brațul în jurul meu.

– Doar nu te-ai prefăcut?

– Nu, dădu ea din cap. Aveam o indigestie cumplită. Numai atît.

– Sau un ulcer, adăugă el.

– Chiar dacă aveam ulcer, tot merita, răspuse ea. Nu știi ce-aș mai fi putut face ca să mă bagi în seamă.

– Nu trebuia să faci nimic, o asigură. Oricum te-aș fi luat în brațe. Mai devreme sau mai tîrziu.

Ea zîmbi. Era greu de crezut că trecuse mai puțin de o săptămînă de cînd o luase prima dată în brațe. Era deja greu de imaginat cum arăta viața ei înainte de a-l cunoaște.